
From: Lotte Rørtoft-Madsen
Sent: 1. august 2017 14:40
To: SOFDL Udvalgsteamet
Subject: Til orientering af SUD - sagsnr. 2017-0274615

AppServerName: kkedoc4
DocumentIsArchived: 0
FileUpdateStatus: 1

Fra: Borgmesteren SOF
Sendt: 1. august 2017 14:38
Til: 'Mikkel Løfgren Rud'
Emne: SV: Et spørgsmål til kommunens handicappolitik

Kære Mikkel Rud

Tak for din henvendelse, hvor du spørger til, hvorfor Københavns Kommune har valgt ikke at gøre brug af servicelovens § 96 stk. 3.

Vi er i Socialforvaltningen optaget af, at vores borgere bedst muligt støttes til at leve det liv, de ønsker. Du har ret i, at BPA-ordningen er et vigtig led heri, og jeg er glad for at høre, at din veninde har haft glæde af BPA-ordningen i forbindelse med sit uddannelsesforløb. Derfor er jeg selvfølgelig også ked af at høre, at hun efterfølgende har haft oplevelsen af ikke at få den nødvendige støtte til at gennemføre sit praktikforløb.

Da man i 2009 ændrede i servicelovens § 96, blev der med det dengang nye stk. 3 lagt op til, at kommunen kan tilbyde BPA til borgere, som ellers ikke er omfattet af personkredsen efter stk. 1. Det er rigtigt, at Socialudvalget i den forbindelse besluttede ikke at gøre brug af stk. 3. BPA-ordningen er en af servicelovens mest omkostningsfulde ydelser, og man besluttede derfor, at bestemmelsen på daværende tidspunkt ikke skulle indgå i det kommunale serviceniveau.

§ 96 stk. 3 er en 'kan'-bestemmelse, der kræver politisk stillingtagen til, om kommunen skal bruge reglen, og der er dermed tale om en fastlæggelse af serviceniveauet. Hvis muligheden for at udvide personkredsen skal tages i brug i Københavns Kommune, skal det ske via en politisk prioritering, hvor man afsætter ressourcer til formålet. Det vil kræve, at det bliver taget op i budgetforhandlingerne for de kommende år.

Jeg vil sørge for, at Socialudvalget gøres bekendt med denne sag og de udfordringer, din veninde har oplevet.

Med venlig hilsen

Jesper Christensen
Socialborgmester

KØBENHAVNS KOMMUNE
Socialforvaltningen

Rådhuset
1599 København V
Telefon +45 3366 2451
Email borgmester@sof.kk.dk
Web www.kk.dk

Fra: Mikkel Løfgren Rud [<mailto:mikkellrud@gmail.com>]

Sendt: 24. juli 2017 16:22

Til: Borgmesteren SOF

Emne: Et spørgsmål til kommunens handicappolitik

Hej

Jeg har et spørgsmål vedr. Københavns Kommunes brug af serviceloven. På trods af den længere forklaring, er det faktisk et ret simpelt spørgsmål, der gemmer sig til slut, så bær over med mig.

Jeg er ved at hjælpe en af mine venner finde hoved og hale i serviceloven.

Hun har anskaffet sig en virksomhedspraktik efter at have endt uddannelse, men har fået frataget sin BPA-ordning, da hendes nye arbejdsplads ikke ligger langt nok væk, til at man vil give hende støtte til transport (i modsætning til hendes uddannelse hvor hun studerede på RUC). Pga manglende hjælp til transport er det altså nu vurderet, at hun ikke længere hører til BPA-"personkredsen".

Hun har brug for hjælp til flere ting i sin hverdag (inkl sin arbejdsdag), hvorfor særligt BPA-ordningen er enormt vigtig for, at hun ikke blot kan leve et fleksibelt socialt liv som ung københavner, men også levere en arbejdsindsats på linje med hendes kolleger. Udfra hvad jeg kan se har serviceloven rent faktisk taget højde for dette med § 96 Stk. 3, der siger at:

"Kommunalbestyrelsen kan tilbyde borgerstyret personlig assistance til borgere, der ikke er omfattet af personkredsen efter stk. 1, hvis kommunalbestyrelsen vurderer, at dette er den bedste mulighed for at sikre en helhedsorienteret og sammenhængende hjælp for borgeren."

Denne regel er optimal for hende af flere (mest sociale) årsager, men allermest er den afgørende for hendes arbejdsliv, da den giver hende mulighed for at have en BPA-ordning, uanset om hendes arbejdsplads ligger 5 eller 15 km væk.

Denne regel vil derfor give hende mulighed for at udøve sit job på lige vilkår med sine kolleger, uanset hvor i landet hun skulle få job i fremtiden, da hendes BPA jo blot ville kunne blive op- og nedjusteret afhængig af hvor meget transporthjælp hun blev bevilget.

Pointen er så selvfølgelig at kommunen åbenbart har fravalgt denne regel i serviceloven, hvorfor hun nu vil være placeret i en alt-eller-intet-situation, ved fremtidige jobsamtaler, hvor hun ikke ville kunne love sin fremtidige arbejdsgiver et vidst aktivitetsniveau, før kommunen har vurderet om arbejdspladsen ligger tilpas nok langt væk.

Som udenforstående undrer det mig, at kommunen aktivt vælger ikke at benytte denne 'Stk. 3', da det åbenlyst vil hjælpe en ung kvinde med handicap med at få et job og dermed betale tilbage til den kommunekasse, som hun har fået hjælp fra undervejs i hendes uddannelse.

Som det fungerer lige nu, er reglerne jo i praksis en opfordring til hende om at finde et job langt væk eller at flytte ud af kommunen. Ingen af disse to ting kan vel være meningen?

Mit spørgsmål er derfor bare: Hvorfor har man valgt ikke at benytte '§ 96 Stk. 3'? Hvordan stemmer det overens med kommunens handicappolitik omkring, at give borgeren valgmuligheder og mulighed for at kunne tage ansvar for eget liv?

mvh

Mikkel Rud

PS.

Jeg kan se, at beslutningen blev truffet i 2009 med en formulering om, at man ikke "på nuværende tidspunkt" tager bestemmelsen i anvendelse. Kunne det ikke være oplagt, at genoverveje om dette "nuværende tidspunkt" stadig gælder 8 år efter?